

Tijdschrift voor Tandheelkunde

JANUARI 1936

XLIII JAARGANG AFLEVERING 1

REDACTIONEEL GEDEELTE

BIJ DEN DRIE EN VEERTIGSTEN JAARGANG

Alweer doet een nieuw jaar zijn intrede en is er de neiging eens achterom te zien naar wat geweest is en te peinzen over wat de toekomst zal brengen, een neiging die door de onzekerheid der tijden en steeds snellere wijziging van vertrouwde beelden er zeker niet minder op wordt.

De Redactie, in het gevoel van haar verantwoordelijkheid voor een goeden gang van zaken, tracht bij voortduring het Tijdschrift te doen zijn, een levend orgaan, dat zooveel mogelijk een ieder het zijne geeft en dat een weerspiegeling is van wat er in de nationale en internationale tandheelkunde omgaat.

Ofschoon zij daarbij thans steunt op een ervaring van vijftien jaren, blijft dat deel van haar taak verre van eenvoudig. Wel is door den snellen aanwas van het aantal Nederlandsche tandartsen, oplaag en lezerskring sterk verruimd en is zodoende de positie van het Tijdschrift dienovereenkomstig sterker geworden, maar ook is daardoor het contact met groote groepen lezers verminderd en wordt de vraag moeilijker te beantwoorden of wellicht door wijzigingen of aanvullingen de belangstelling der lezers in den inhoud kan worden vergroot.

Nu en dan bereiken ons verzoeken, opmerkingen of aanmerkingen, waaruit van soortgelijke wenschen blijkt, doch

zij zijn te gering in aantal en te individueel van aard, dan dat hierin voor de Redactie veel houvast is gelegen.

Daarom is het wellicht niet ondienstig hier nog eens vast te leggen, wat sinds al die jaren het uitgangspunt is geweest van het redactioneel beleid, opdat men enerzijds een inzicht krijgt in de mogelijkheden en moeilijkheden, zooals wij die zien en anderzijds eventueel afwijkende meening en opbouwende kritiek ter onzer kennis kan brengen.

Want met een orgaan als het onze gaat het als met de praxis, er moet een stijgende lijn te bespeuren blijven, omdat ook hier stilstand achteruitgang zou beteekenen.

Het Tijdschrift dan, is in de eerste plaats het orgaan der drie nationale Vereenigingen en behoort als zoodanig dus te zijn een spiegelbeeld van wat er omgaat in tandheelkundig Nederland.

Hier stuiten wij al dadelijk op moeilijkheden. Voor zoover het de sociale ontwikkeling van de tandheelkunde geldt vindt men inderdaad getrouw vermeld, zoowel in de handelingen van de Maatschappij als in verdere publicaties, wat er op dit gebied gebeurt en kan ieder belangstellende uit de verschillende jaargangen zich een volkomen getrouw beeld vormen van wat er op dit terrein gedacht en geschied is.

Anders staat het echter met de wetenschappelijke gebeurtenissen, die zich afspelen in de vergaderingen der desbetreffende Vereenigingen. Een aantal daarvan vindt men — veelal met de discussies — in de verschillende afleveringen gepubliceerd, een groot gedeelte echter — en vaak niet het minst belangrijke — ontbreekt.

Dit vindt zijn oorzaak in het feit, dat vele voordrachten — vooral door buitenlanders gehouden — niet op schrift waren gesteld en dat deze improvisaties niet uit de handen dier sprekers zijn los te krijgen, maar ook dat interessante korte mededeelingen of demonstraties zich uiterst lastig leenen voor een duidelijke weergave in druk.

Een en ander heeft meermalen een punt van bespreking uitgemaakt tusschen Redactie en de Besturen der betref-

fende Vereenigingen, maar bij alle goeden wil van weerszijden, zijn wij er tot nu toe niet in kunnen slagen hiervoor een bevredigende oplossing te vinden, wat ongetwijfeld te betreuren is.

Door rubrieken „Uit de Literatuur”, „Inhoudsopgave van Buitenlandsche Tijdschriften” en „Boekaankondigingen en besprekingen” trachten wij de lezers zooveel mogelijk op de hoogte te houden van hetgeen er in de overige landen voor belangrijks wordt gepubliceerd en met name de eerste rubriek heeft zich in den loop der jaren steeds uitgebreid, naar wij vertrouwen tot vreugde van de abonneés.

Hier komen wij echter aan de tweede moeilijkheid en wel aan de noodzaak van de medewerking der collega's. Vele malen hebben wij op hen een beroep gedaan ons bij dien arbeid te steunen door zich op te geven als referent. Het aantal echter bleef gering en de werkzaamheid was veelal niet al te groot en van korten duur. Dat er gelukkig op dien regel ook uitzonderingen zijn, doet aan de juistheid van het verschijnsel niet af.

Hetzelfde geldt voor de rubrieken „Oorspronkelijke Bijdragen” en „Uit de Praktijk”, die naar onze meening nog steeds onvoldoende wordt gevuld, gegeven het aantal Nederlandsche tandartsen.

Het wil ons voorkomen, dat de beoefenaren der intellectuele beroepen naast hunne verplichting om dat beroep naar beste weten en vermogen uit te oefenen, toch ook nog de moreele verplichting hebben mede te werken aan de ontwikkeling van dat beroep en dat een groote groep zich over het algemeen wat al te gemakkelijk aan die verplichting onttrekt. Daarbij doet zich het merkwaardige feit voor, dat langjarige ervaring op dit gebied leert, dat het vaak juist die laatste groep is, die het recht meent te hebben kritiek uit te oefenen, een kritiek die slechts hoogst zelden opbouwend is of zelfs maar als zoodanig is bedoeld, maar gemeenlijk niet anders beschouwd kan worden, dan als het afreageren van minderwaardigheidscomplexen.

Men dient te begrijpen, dat een orgaan als het onze niet anders kan zijn dan hetgeen wij er met ons allen van maken en dat het niet alleen onuitvoerbaar, maar ook onjuist zou zijn, het „vullen” van het Tijdschrift aan enkelen over te laten.

Er zijn er ook, die van meening zijn, dat de fout ligt bij de opleiding, waardoor de neiging tot het schrijven van wetenschappelijke bijdragen eenerzijds en het lezen daarvan anderzijds zou ontbreken.

Met name het laatste zouden wij in ieder geval willen ontkennen en wij kunnen ons ten bewijze daarvan onder meer beroepen op eenige recente hoofdartikelen van den bekwamen redacteur van het beroemde Weensche „Zeitschrift für Stomatologie”.

Deze deelde namelijk mede, dat de grootste moeilijkheid van zijn redacteurschap was, om aan de steeds sterker aanzwellende stroom van wetenschappelijke bijdragen het hoofd te bieden en dat hij nu in een stadium was aangeland, waarin hij bij de lezers om hulp zocht. De antwoorden waren voor ons lichtelijk verrassend.

Van alle hoeken des lands (en de Oostenrijksche tandartsen zijn gelijk bekend allen medici), klonk een juichkreet dat er eindelijk een poging gedaan werd om deze rubriek sterk te besnoeien en de „Nur Praktiker” gaven als hunne meening te kennen, dat hoe minder zij op dat gebied te lezen kregen, hoe liever het hen was en als het dan niet heelemáál vermeden kon worden, dan althans zoo kort mogelijk!

Waaruit men geneigd is de conclusie te trekken, dat de medische opleiding dus ook al geen waarborg biedt voor een vermeerderde wetenschappelijke belangstelling!

In Duitschland hebben wij dit niet zoo ruitelijk vermeld gevonden, maar heeft men de maatregel getroffen de zuiver wetenschappelijke bijdragen te bestemmen voor een afzonderlijk tijdschrift, waarop dan diegenen zich nog extra kunnen abonneeren, die aan deze spijs behoefte hebben.

Voorloopig behoeven wij ons over de noodzaak van een

dergelijke maatregel nog niet al te ongerust te maken! Wel wijzen dergelijke verschijnselen ons inziens op het feit, dat er ook te véél gepubliceerd kan worden en dat wetenschap ook wel eens dreigt te ontaarden in de passie van menschen, die in plaats van postzegels te verzamelen of bridge enthousiast te zijn, de microscoop als tijdpassieering verkozen hebben.

En òok op het feit, waarop een onzer meest vooraanstaande wetenschappelijke internationale figuren eens den nadruk heeft gelegd, dat het meer dan ergerlijk was, dat de tandheelkunde nog steeds een terrein bleek te zijn, waarop elke willekeurige met succes zijn meer of minder intelligente meening kan loslaten en gepubliceerd kan krijgen. Hierdoor was het dan mogelijk geworden, dat er langzamerhand geen enkel materiaal meer bestond, dat niet gepropageerd werd als wortelkanaalvulling, dat er geen medicament meer is, waarmede geen parodontose genezen wordt, enz. enz.

Inderdaad is deze wetenschappelijk niet gefundeerde veel-schrijverij de moderne tandheelkunde onwaardig en wordt het de hoogste tijd dat er op dit terrein eenige „standaardiseering” komt, die deze toestanden zullen doen eindigen.

Dat dit niet eenvoudig zal zijn, is wel gebleken bij de poging van de F.D.I. om voor het vraagstuk der wortelbehandeling een dergelijke oplossing na te streven.

Een internationaal wetenschappelijk tijdschrift zou in deze richting ongetwijfeld voortreffelijk werk kunnen doen. De tijd is voor een dergelijk pogen echter verre van gunstig.

Uit dit alles moge echter blijken, dat de problemen vele en velerlei zijn en dat voor een nationaal tijdschrift in een klein land, de medewerking van velen noodzakelijk is, willen wij met gerechtvaardigden trots dit product van onze professie kunnen beschouwen. Ook al omdat de kosten aan een kleine oplage verbonden altijd betrekkelijk hoog zullen moeten zijn, al hebben wij in vergelijking met publicaties van andere organisaties van soortgelijken omvang en gezien de typografische uitvoering, nog geen reden tot klagen.

Resumeerende, zijn wij van meening, dat de wetenschappelijke inhoud van ons tijdschrift beter kan worden, wanneer men gaat beseffen, dat dit in àller belang zou zijn en ook dat wetenschap niet altijd met een groote W geschreven behoeft te worden, wil men niet in het boven gesignaleerde euvel vervallen. Zoolang er nog brochure'tjes worden geschreven, waarin de één een tandpasta aanbeveelt, die alle mondziekten doet verdwijnen en een ander pasta's veròordeelt, mits men slechts zijn borstel gebruikt, die caries en parodontose tot een „überwundene Krankheit" maakt, en dit alles op z.g. wetenschappelijke basis, zoolang is er werkelijk nog genoeg te doen.

Tot de hierbedoelde medewerking roepen wij onze lezers bij den ingang van dit nieuwe jaar met aandrang op!

N.